

Learning Outcomes Using the Sui Model on Students' Interpersonal Skills and Learning Responsibility of Rambhai Barni Rajabhat University

Sittichai Sricharoenpramong

M.A. (Integrated Tourism Management), Lecturer
Department of Tourism, Faculty of Management Sciences,
Rambhai Barni Rajabhat University

Received : June 22, 2019 / **Revised :** December 1, 2019 / **Accepted :** December 9, 2019

Abstract

The aims of this research were 1) to compare the learning outcomes using the Sui model on students' interpersonal skills and learning responsibilities as indicated in the Thai Qualifications Framework for the Higher Education, and 2) to identify the students' satisfaction towards learning management by using the Sui model. The research methodology used structured observation and questionnaire. The data were collected from 79 students who were enrolled in the Tourism Industry Course (Course code 3071101). The result revealed that students have developed interpersonal skills and responsibility in 3 dimensions, namely participation, leadership and responsibility after using the Sui model with statistical significance at the level of .01. The students were satisfied with the learning management towards the use of the Sui model was in the highest level ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.62).

Keywords: Interpersonal Skills and Responsibility, The Sui Model, Satisfaction

ผลการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสุยที่มีต่อทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความรับผิดชอบของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

สิทธิชัย ศรีเจริญประมง

ศศ.ม. (การจัดการการท่องเที่ยวแบบบูรณาการ), อาจารย์

สาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

วันรับบทความ : 22 มิถุนายน 2562 / วันแก้ไขบทความ : 1 ธันวาคม 2562 /

วันตอบรับบทความ : 9 ธันวาคม 2562

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสุยที่มีต่อทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบของนักศึกษา ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสุย ซึ่งใช้การสังเกตแบบมีโครงสร้าง (Structured Observation) และแบบสอบถาม (Questionnaire) เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาซึ่งลงทะเบียนเรียนรายวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (รหัสวิชา 3071101) จำนวน 79 คน ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีการพัฒนาทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบทั้ง 3 มิติ ได้แก่ มิติการมีส่วนร่วม มิติการแสดงภาวะผู้นำ และมิติความรับผิดชอบ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนโดยใช้โมเดลสุยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักศึกษามีความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสุย อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.62)

คำสำคัญ: ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ, โมเดลสุย, ความพึงพอใจ

บทนำ

หลายทศวรรษที่ผ่านมา ทวีโลกต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงภายใต้พลวัตโลก ส่งผลให้เกิดความพยายามในการแสวงหาความได้เปรียบ ก่อให้เกิดการแข่งขันสูงขึ้นในทุกมิติ ซึ่งเป็นที่แน่นอนว่าประเทศไทยต้องเผชิญกับสภาวะการณ์เปลี่ยนแปลงดังกล่าวอย่างเลี่ยงไม่ได้ การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมจึงเปรียบเสมือนกุญแจดอกสำคัญในการแก้ไขวิกฤติต่าง ๆ เพื่อให้พลเมืองของประเทศมีคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป โดยจะเห็นได้จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ที่กล่าวว่า ประเทศไทยมีข้อจำกัดของปัจจัยพื้นฐานเชิงยุทธศาสตร์เกือบทุกด้าน และจะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาที่ชัดเจนขึ้น นับเป็นช่วงเวลาที่ทำทลายอย่างมากที่ประเทศไทยต้องปรับตัวขนานใหญ่ โดยต้องเร่งพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การวิจัยและพัฒนา และนวัตกรรมให้เป็นปัจจัยหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาในทุกด้าน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยท่ามกลางการแข่งขันในโลกที่รุนแรงขึ้นมาก แต่ประเทศไทยมีข้อจำกัดหลายด้าน อาทิ คุณภาพคนไทยยังต่ำ แรงงานส่วนใหญ่มีปัญหาทั้งในเรื่ององค์ความรู้ ทักษะ และทัศนคติ สังคมขาดคุณภาพ และมีความเหลื่อมล้ำสูง เป็นอุปสรรคต่อการยกระดับศักยภาพการพัฒนาประชากรจำนวนไม่น้อยไม่เคารพสิทธิผู้อื่น และไม่ยึดผลประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญ อีกทั้ง ประเทศไทยยังประสบปัญหาคุณภาพการศึกษา ศักยภาพ และระดับคุณภาพชีวิตของคนไทยหลายด้านยังต่ำกว่าเป้าหมายและไม่สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมบนฐานความรู้ การยึด “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” จึงเป็นเป้าหมายสำคัญในการยกระดับเศรษฐกิจและสังคมของชาติให้มีความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน โดยมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตและสุขภาวะที่ดีสำหรับคนไทยพัฒนาคนให้มีความเป็นคนที่สมบูรณ์ มีวินัย ใฝ่รู้ มีความรู้ มีทักษะ มีความคิดสร้างสรรค์ มีทัศนคติที่ดี รับผิดชอบ ต่อสังคม มีจริยธรรมและคุณธรรม พัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างมีคุณภาพ รวมถึงการสร้างคนให้ใช้ประโยชน์และอยู่กับสิ่งแวดล้อมอย่างเกื้อกูล อนุรักษ์ฟื้นฟู ใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างเหมาะสม โดยจุดเน้นการพัฒนาคนที่สำคัญในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (สำนักงานคณะกรรมการ

พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2559, 1-16)

การผลิตบัณฑิตเป็นการฝึกหลักที่สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งทั่วประเทศ รวมถึงมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีเห็นความสำคัญถึงผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศทั้งระยะสั้นและระยะยาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณภาพของบัณฑิตที่นอกจากจะเป็นผู้มีความรอบรู้ทางวิชาการแล้วยังจะต้องเป็นผู้มีความสามารถปฏิบัติงานตามความเชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาอีกด้วย เพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจแก่สังคมว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีสามารถพัฒนาองค์ความรู้ และผลิตบัณฑิตตอบสนองต่อยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศได้ โดยได้จัดโครงการปรับกระบวนการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญซึ่งโมเดลสลับเป็นหนึ่งในรูปแบบการจัดการเรียนรู้สำหรับรายวิชาที่จัดการเรียนการสอนแบบบรรยาย มุ่งพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน และการปรับกิจกรรมในชั้นเรียนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในห้องเรียนมากขึ้น เน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ผ่านการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นภายในชั้นเรียน โดยหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เป็นหลักสูตรหนึ่งที่พัฒนาจากมาตรฐานคุณวุฒิระดับสาขาวิชา (มคอ.1) ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการท่องเที่ยวและการโรงแรม พ.ศ. 2553 เพื่อกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ของบัณฑิต (จิรณี ดันดิรัตน์วงศ์, 2558, 52-54) มีรายวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (รหัสวิชา 3071101) เป็นรายวิชาเฉพาะ กลุ่มวิชาพื้นฐานวิชาชีพ เป็นรายวิชาที่นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 1 ทุกคนต้องลงทะเบียนเรียนเพื่อปรับพื้นฐานความรู้สำหรับต่อยอดในรายวิชาอื่นในหลักสูตร แต่เนื่องจากสภาวะการณ์ และบริบทของนักศึกษาที่เข้ามาศึกษาในสาขาวิชาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 1 มีพื้นฐานความรู้ และประสบการณ์ที่เพ่งผ่านพ้นช่วงมัธยมศึกษาตอนปลายมาแตกต่างกัน อีกทั้งนักศึกษา ยังต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ อาทิ รูปแบบการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา อาจารย์ เพื่อนร่วมชั้นเรียน บรรยากาศในรั้วมหาวิทยาลัย เป็นต้น จากสิ่งที่นักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยว ชั้นปีที่ 1 ต้องเผชิญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยเล็งเห็นถึงความสำคัญนอกเหนือจากความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาอุตสาหกรรมการ

ท่องเที่ยวแล้ว ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบของนักศึกษาที่มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข รู้หน้าที่ และมีความรับผิดชอบ ส่งผลให้ผู้เรียนเป็นบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติในอนาคตได้

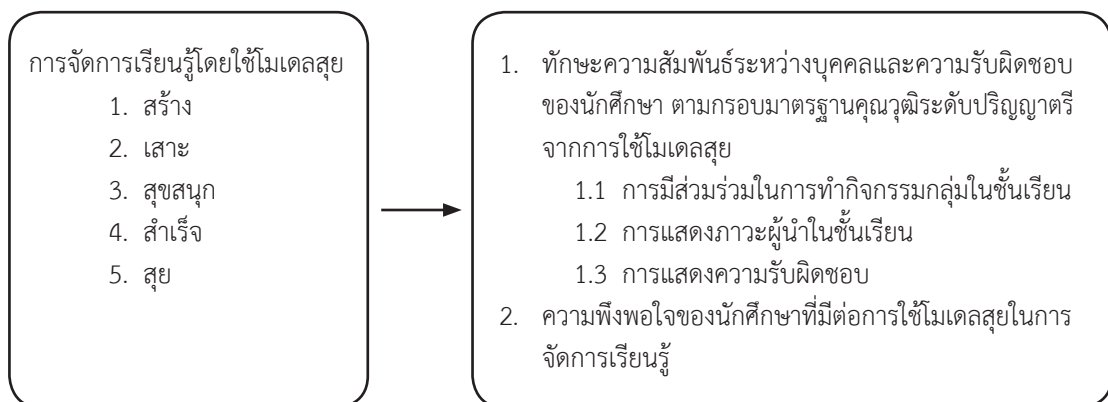
จากที่มาและความสำคัญของปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นนั้น ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี และนักวิจัย ได้ตระหนักและให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงและปัญหาดังกล่าวข้างต้น จึงมีนโยบายให้จัดโครงการพัฒนาระบบทศการการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อให้เกิดการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมากขึ้น เพื่อเตรียมความพร้อม และเป็นการยกระดับคุณภาพนักศึกษาและบัณฑิตให้มีทักษะด้านต่าง ๆ สะท้อนความเป็นสถาบันการศึกษาที่เป็นภูมิปัญญาแห่งภาคตะวันออกสู่สากล (Wisdom of East Leads to Internationalization)

ตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนามหาวิทยาลัย จึงมีความจำเป็นต้องวิจัยเรื่อง “ผลการเรียนรู้ต่อทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบของนักศึกษาจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสอย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี” เพื่อให้การจัดการเรียนรู้เป็นไปตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และยกระดับคุณภาพมาตรฐานการผลิตบัณฑิตให้ตอบสนองกับการพัฒนาประเทศต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบของนักศึกษา ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสอย
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสอย

กรอบแนวคิด

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิดเกี่ยวกับโมเดลสอย

“โมเดลสอย” เป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยการถอดประสบการณ์ การจัดการเรียนการสอนจากบริบทของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ซึ่งโมเดลสอยประกอบไปด้วยลำดับขั้นในกระบวนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน คือ สร้าง เสาะ สุข/สนุก สำเร็จ และสอย โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. สร้าง เป็นลำดับการเรียนการสอนขั้นแรก ที่ผู้สอนจะช่วยสร้างแรงบันดาลใจ และแรงจูงใจเพื่อดึงดูดให้ผู้เรียนเกิดความต้องการเรียนรู้ในวิชาบรรยายในแต่ละครั้ง กระตุ้นให้ผู้เรียนต้องการเรียนรู้ร่วมกับบทเรียน การช่วยสร้างความกระตือรือร้นให้แก่ผู้เรียน ผู้สอน จะทำการพูดคุยในบรรยากาศที่เป็นมิตร
2. เสาะ เป็นขั้นตอนต่อมา โดยผู้สอนต้องเสาะหา

ความรู้เดิมของผู้เรียน ใช้วิธีการตั้งคำถามภายในห้องเรียน ให้สอดคล้องกับสิ่งที่ผู้เรียนจะเรียนในแต่ละครั้ง หรือ การให้ผู้เรียนทำกิจกรรมอื่นๆ เช่น การเขียนบรรยาย การวาดรูปภาพ การทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) เป็นต้น เพื่อที่ผู้สอนจะได้ทราบถึงภูมิหลัง หรือความรู้ พื้นฐานของผู้เรียนแต่ละคนที่มีความแตกต่างกัน ผู้สอน ทราบถึงทิศทางในการจัดการเรียนการสอนว่า ควรจะเริ่มสอน จากจุดใด และจะสอนอย่างไรในความแตกต่างของความรู้ พื้นฐานเดิมของผู้เรียนแต่ละคนที่มีความแตกต่างกัน

3. สุข/สนุก เมื่อผู้เรียนได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ภายในชั้นเรียน ประกอบกับการบรรยายของผู้สอนแล้ว ส่งผลให้เกิดความท้าทายของผู้เรียน เนื่องจากกิจกรรม ในการเรียนแต่ละครั้งจะมีความแตกต่างกันออกไป บรรยายภาศในการเรียนการสอนในรายวิชาบรรยาย จะไม่เกิดความน่าเบื่ออีกต่อไป

4. สำเร็จ หลังจากที่ได้ผู้เรียนมีแรงบันดาลใจและ ได้รับแรงจูงใจในการเรียนในรายวิชาบรรยายในแต่ละครั้ง จากการ “สร้าง” มีประสบการณ์ในการเรียนรู้ด้วยการ “เสาะ” อย่างมีความ “สุขและสนุก” จากการร่วมทำ กิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียนแล้ว ผู้เรียนจะเข้าใจในบทเรียน มีความมั่นใจในศาสตร์ที่ตนเองศึกษา และสามารถผ่าน เกณฑ์การประเมินผลหลังจากการเรียนการสอน โดยดู จากผลคะแนนในรายวิชาต่างๆ จึงถือว่าผู้เรียนประสบ ความสำเร็จในรายวิชานั้น อีกทั้งผู้สอนก็รู้สึกถึงความ สำเร็จนั้น ก่อให้เกิดความภาคภูมิใจแก่ผู้สอนอีกด้วย

5. สุข เป็นภาษาท้องถิ่นของจังหวัดจันทบุรี มีความหมายว่า ไส้ ผลัก หรือดัน โดยในที่นี้เป็นการผลักดัน และส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ได้เร็ว และ ง่ายขึ้นในรายวิชาบรรยาย ผู้สอนจะใช้วิธีการแนะนำ (Coaching) โดยให้ความสำคัญกับความแตกต่างของ ผู้เรียนเป็นรายบุคคลอย่างใกล้ชิด ผู้สอนจะแนะนำ ผู้เรียนแบบกัลยาณมิตร และปลูกฝังให้ผู้เรียนเห็นใจ เพื่อนที่เรียนช้าหรืออ่อนกว่า โดยการให้ “เพื่อนช่วย เพื่อน” ส่งเสริมซึ่งกันและกัน โดยผู้สอนดูแลอย่างใกล้ชิด

ระเบียบวิธีวิจัย

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ กำหนดการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง โดยการเก็บข้อมูลจาก นักศึกษาที่เรียนรายวิชาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (รหัสวิชา 3071101) ในที่นี้เลือกวิธีเลือกตัวอย่าง

แบบเจาะจง (Purposive Random Sampling) กลุ่ม ตัวอย่าง คือ กลุ่มนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (รหัสวิชา 3071101) ภาค การศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 79 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาเอกสารบทความ แนวคิดและทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในชั้นเรียน รวมถึงการศึกษา มาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการท่องเที่ยว และการโรงแรม นำข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมมาสร้าง เครื่องมือในการวิจัย ประกอบด้วยแบบสังเกตแบบมี โครงสร้าง (Structured Observation) และแบบสอบถาม (Questionnaire) ดังนี้

1. แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ เป็นมาตรประมาณค่า (Rating Scale) โดยยึดประเด็นทักษะความสัมพันธ์ ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบตามกรอบมาตรฐาน คุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เป็นหลักในการสร้าง เครื่องมือวิจัย ประกอบไปด้วย 3 มิติหลัก ได้แก่ มิติการ มีส่วนร่วม มิติการแสดงภาวะผู้นำ มิติความรับผิดชอบ นำแบบบันทึกพฤติกรรมฉบับร่างเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของแบบบันทึกพฤติกรรม ผู้เรียนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยแบบบันทึก พฤติกรรมมีค่าความเที่ยงตรง (Validity) เท่ากับ 0.80 โดยผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขแบบบันทึกพฤติกรรมตามข้อเสนอแนะ จากผู้เชี่ยวชาญแนะนำ จากนั้นนำแบบบันทึกพฤติกรรม ไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้ สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach alpha coefficient) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.75 และแบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมมีค่าความเชื่อมั่น แบบความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน (Inter - rater reliability) ตามหลักสถิติแคปปาเท่ากับ 0.85 หมายถึง ระดับความสอดคล้องดีมาก (Landis & Koch, 1977, 159-174)

2. แผนบริหารการสอนประจำบทที่ 3 เรื่อง การบริการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวรายวิชา อุตสาหกรรมท่องเที่ยว ซึ่งผู้วิจัยใช้แผนบริหารการสอน ประจำบทนี้เป็นเครื่องมือในการกำหนดกิจกรรมการ เรียนรู้เพื่อสังเกตความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความ รับผิดชอบของนักศึกษา เนื่องจากเป็นบทเรียนที่มี จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้นักศึกษาสามารถแสดงถึง

พฤติกรรมการณ์มีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบได้ อีกทั้งเป็นช่วงเวลาที่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ได้ทำความรู้จักกันมาช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้ว สำหรับการวัดผลและการประเมินผลการเรียนรู้

3. แบบสอบถามเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสุย นำแบบสอบถามฉบับร่างเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของแบบบันทึกพฤติกรรมผู้เรียนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยแบบสอบถามมีค่าความเที่ยงตรง (Validity) เท่ากับ 0.85 โดยผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะตามผู้เชี่ยวชาญแนะนำ จากนั้นนำแบบสอบถามไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach alpha coefficient) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.90

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบบันทึกพฤติกรรม

ผู้เรียน ผู้วิจัยเป็นผู้บันทึกพฤติกรรมผู้เรียน โดยจากกระบวนการสุ่มตัวอย่างข้างต้น จำนวน 79 คน หลังจากนั้นผู้วิจัยนำแบบบันทึกพฤติกรรมทั้งหมดมาตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผลจากการบันทึกการสังเกตพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ใช้การแจกแจงความถี่ (Frequency) และร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางแสดงผลจากการบันทึกพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ก่อน และหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสุย

ผลการวิจัย

ผลจากการบันทึกพฤติกรรมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบในภาพรวม ก่อน และหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสุย ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของตัวอย่าง ในภาพรวม ก่อน และหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสุย (n=79)

ด้านของการเรียนรู้ ตามกรอบมาตรฐาน TQF	คะแนน เต็ม	ก่อนเรียน			หลังเรียน		
		ค่าเฉลี่ย	SD	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	SD	ร้อยละ
ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ	7	3.62	2.03	51.72	5.57	1.53	79.57
การมีส่วนร่วม	2	1.01	0.59	50.63	1.70	0.56	84.81
ภาวะผู้นำ	3	1.13	1.05	37.55	2.06	0.70	68.78
ความรับผิดชอบ	2	1.48	0.71	74.05	1.81	0.51	90.51

จากตาราง 1 แสดงถึงค่าระดับคะแนนเปรียบเทียบทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบของนักศึกษา จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสุยในภาพรวม พบว่า ก่อนเรียน ผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ เท่ากับ 3.62 จากคะแนนเต็ม 7 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 51.72 และหลังเรียน ผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ เท่ากับ 5.57 จากคะแนนเต็ม 7 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 79.57 เมื่อพิจารณา

เป็นรายมิติ พบว่า 1) มิติการมีส่วนร่วม ก่อนเรียน ผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.01 จากคะแนนเต็ม 2 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 50.63 ส่วนหลังเรียน ผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.70 จากคะแนนเต็ม 2 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 84.81 2) มิติภาวะผู้นำ ก่อนเรียน ผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.13 จากคะแนนเต็ม 3 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 37.55 ส่วนหลังเรียน ผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.06 จากคะแนนเต็ม 3 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 68.78 และ 3) มิติความรับผิดชอบ ก่อนเรียน ผู้เรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.48 จากคะแนนเต็ม

2 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 74.05 ส่วนหลังเรียน ผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.81 จากคะแนนเต็ม 2 คะแนน คิดเป็น ร้อยละ 90.51

ผลจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความ

สัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ในมิติการมีส่วนร่วม มิติภาวะผู้นำ และมิติความรับผิดชอบ จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสื่อดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ จากการจัดการเรียนรู้ โดยใช้โมเดลสื่อดัง (n=79)

ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความรับผิดชอบ	ค่าเฉลี่ย	SD	ผลต่างค่าเฉลี่ย	t	p-value
1. มิติการมีส่วนร่วม					
ก่อนเรียน	1.01	0.59			
หลังเรียน	1.70	0.59	0.69	10.71	0.00
2. มิติภาวะผู้นำ					
ก่อนเรียน	1.13	1.05			
หลังเรียน	2.06	0.70	0.93	9.14	0.00
3. มิติความรับผิดชอบ					
ก่อนเรียน	1.48	0.71			
หลังเรียน	1.81	0.51	0.33	5.58	0.00
ภาพรวม					
ก่อนเรียน	3.62	2.03			
หลังเรียน	5.57	1.53	1.95	10.56	0.00

หมายเหตุ df = 18, one-tailed และกำหนด $\alpha = 0.05$

จากตาราง 2 ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความรับผิดชอบในภาพรวม พบว่า มีค่า t เท่ากับ 10.56 และค่า p-value เท่ากับ 0.00 (ต่ำกว่าระดับ นัยสำคัญที่กำหนดไว้ 0.05) สรุปได้ว่าหลังจากการจัดการเรียนรู้โดยโมเดลสื่อดัง ผู้เรียนมีทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณา พฤติกรรมในรายมิติ พบว่า มิติการมีส่วนร่วมมีค่า t เท่ากับ 10.71 และค่า p-value เท่ากับ 0.00 มิติภาวะ

ผู้นำมีค่า t เท่ากับ 9.14 และค่า p-value เท่ากับ 0.00 และมิติความรับผิดชอบมีค่า t เท่ากับ 5.58 และค่า p-value เท่ากับ 0.00 สรุปได้ว่าหลังจากการจัดการเรียนรู้โดยโมเดลสื่อดัง ผู้เรียนมีทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ผู้เรียนมีพฤติกรรมของการมีส่วนร่วม ภาวะผู้นำ และความรับผิดชอบสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสื่อดัง แสดงในตาราง 3

ตาราง 3 ค่าระดับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้โมเดลสฤยในการจัดการเรียนรู้ (n=79)

รายการประเมิน	ค่าต่ำสุด (Min)	ค่าสูงสุด (Max)	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	อันดับ (Rank)	ระดับ ความพึง พอใจ
1. ความหลากหลายของกิจกรรม ในชั้นเรียน	1	5	4.55	0.75	4	มากที่สุด
2. ความสุขและความสนุกในชั้นเรียน	1	5	4.32	0.67	5	มาก
3. ผู้สอนแนะนำการทำกิจกรรมใน ชั้นเรียนอย่างใกล้ชิด	1	5	4.58	0.64	3	มากที่สุด
4. นักศึกษาได้ฝึกทักษะการทำงาน ร่วมกับผู้อื่น	1	5	4.59	0.64	2	มากที่สุด
5. นักศึกษามีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้น และส่งงานที่ได้รับมอบหมายตรง ตามเวลาที่ผู้สอนกำหนด	1	5	4.78	0.41	1	มากที่สุด
เฉลี่ยรวม	1	5	4.56	0.62		มากที่สุด

จากตาราง 3 พบว่า ค่าระดับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสฤย ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 ซึ่งหมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบของนักศึกษาตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการท่องเที่ยว และการโรงแรม จากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้โมเดลสฤย อยู่ใน “ระดับมากที่สุด” เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจในประเด็น นักศึกษามีความรับผิดชอบเพิ่มขึ้น และส่งงานที่ได้รับมอบหมายตรงตามเวลาที่ผู้สอนกำหนด โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 4.78 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.41 รองลงมาคือ นักศึกษามีความพึงพอใจในประเด็นนักศึกษาได้ฝึกทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ผู้สอนแนะนำการทำกิจกรรมในชั้นเรียนอย่างใกล้ชิด ความหลากหลายของกิจกรรมในชั้นเรียน และความสุขและความสนุกในชั้นเรียน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.59, 4.58, 4.55 และ 4.32 ตามลำดับ

สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสฤย ที่มีต่อทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบของนักศึกษา ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เพื่อพัฒนาทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนจะมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนอย่างใกล้ชิด สอดคล้องกับแนวคิดของ Umbach and Wawrzynski (2005, pp. 153-184) ที่กล่าวว่า ยิ่งผู้สอนมีความใกล้ชิด และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนมากขึ้นเท่าไร ผู้เรียนก็จะมี ความผูกพัน และมีความรู้สึกถูกท้าทายในกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้นเท่านั้น อีกทั้ง โมเดลสฤยเป็นนวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือทำ และมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยเมื่อเปรียบเทียบระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบวิธีการบรรยาย และการจัดการเรียนรู้แบบที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือทำ และมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอน พบว่า วิธีการจัดการเรียนรู้แบบที่เน้นให้ผู้เรียน

ได้ลงมือทำและมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอน จะช่วยพัฒนาทัศนคติของผู้เรียนและส่งผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อีกด้วย (Armbruster et al., 2009, 203-213) อีกทั้ง วิธีการจัดการเรียนรู้แบบที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือทำและมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอนช่วยเพิ่มความผูกพัน และเพิ่มประสิทธิภาพของผู้เรียนด้วย (Jung et al., 2017, 108-118)

สำหรับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสลุย พบว่า ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 ซึ่งหมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และความรับผิดชอบของนักศึกษา ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี จากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้โมเดลสลุย อยู่ใน “ระดับมากที่สุด” อย่างไรก็ตาม ผู้สอนควรรักษาระดับความพึงพอใจของผู้เรียน หรือพัฒนาให้ดีกว่าเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็น ความพึงพอใจในประเด็นความสุขและความสนุกในชั้นเรียน เนื่องจากผู้เรียนประเมินความพึงพอใจในประเด็นดังกล่าวเป็นอันดับที่ 5 โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.67 หมายถึง ผู้เรียนมีความพึงพอใจในประเด็นดังกล่าวอยู่ในระดับ “มาก” ทั้งนี้ ปัจจุบันมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนหรือผู้บริหารมหาวิทยาลัยจำเป็นต้องทราบผลการประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ เนื่องจากส่งผลต่อภาพลักษณ์ชื่อเสียง และความน่าเชื่อถือของมหาวิทยาลัย สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Hennig, Langer, & Hansen (2001, 331-344) ที่อธิบายถึงคุณภาพการสอน และความพึงพอใจของการเรียนรู้ ซึ่งทั้ง 2 ปัจจัยมีส่วนสำคัญในการสร้างความภักดีของผู้เรียน (Students’

Loyalty) จากทฤษฎีความพึงพอใจของการเรียนรู้ (Learning satisfaction) เป็นแนวคิดที่ประยุกต์จากความพึงพอใจของลูกค้า (Customer satisfaction) ผู้เรียนมีส่วนสำคัญที่จะช่วยเป็นกระบอกเสียง และช่วยในการบอกต่อ (Word of mouth) ให้ผู้อื่นได้รับรู้ถึงความน่าเชื่อถือของยี่ห้อ (Brand) เชื่อว่าผู้เรียนเปรียบเสมือนผู้บริโภคผลิตภัณฑ์ทางการศึกษา (Education Products) ผู้เรียนมีสิทธิที่จะเลือกลงทุนในสถาบันการศึกษาที่ชื่นชอบ (Martensen et al., 2000, 544-553) นอกเหนือจากคุณภาพการบริการของมหาวิทยาลัยแล้ว สิ่งอำนวยความสะดวกภายในมหาวิทยาลัย ผู้เรียนจะพิจารณาในเรื่องคุณภาพของหลักสูตร กระบวนการจัดการเรียนรู้ และคุณภาพการสอนอีกด้วย นอกจากนั้น ความพึงพอใจของการจัดการเรียนรู้อยังมีความสัมพันธ์ต่อความตั้งใจที่จะเรียนรู้อย่างต่อเนื่องของผู้เรียนอีกด้วย (Holford and Patkar, 2003, 108) ซึ่งในที่นี้หมายถึง มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีจะต้องสร้างความเชื่อมั่นทางวิชาการแก่ผู้เรียน ชุมชน และสังคม และปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงในการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ให้เกิดความพึงพอใจสูงสุดแก่ผู้เรียน อันจะนำมาซึ่งการยกระดับสู่การมีมาตรฐานทางการศึกษา และสร้างความน่าเชื่อถือให้ผู้เรียนเลือกที่จะมาลงทุนกับทางมหาวิทยาลัยในอนาคต

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ควรทำการศึกษาการสร้างทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบในรายวิชาอื่น เพื่อยืนยันประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้โมเดลสลุย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

เอกสารอ้างอิง

- จิรณี ตันศิริตวันวงศ์ . (2558). TQF กับการเป็นอาจารย์มืออาชีพ. *วารสารราชภัฏสุราษฎร์ธานี*, 2(1), 51-65.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานนายกรัฐมนตรี. (2559). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12*. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานนายกรัฐมนตรี.
- Armbruster, P., Patel, M., Johnson, E., & Weiss, M. (2009). Active Learning and Student - Centered Pedagogy Improve Student Attitudes and Performance in Introductory Biology. *CBE Life Science Education*, 8, 203-213.
- Hennig, T., Langer, M. F., & Hansen, U. (2001). Modeling and managing student loyalty. *Journal of Service Research*, 3(4), 331-344.
- Holford, D., & Patkar, A. (2003). Identification of service quality dimensions of pharmaceutical education. *American Journal of Pharmaceutical Education*, 67(4), 108.
- Jung, H., Ruth, E., & Donghun, L. (2017). Students' Satisfaction on Their Learning Process in Active Learning and Traditional Classroom. *International Journal of Teaching and Learning in Higher Education*, 29(1), 108-118.
- Landis, J. R., and Koch, G. G. (1977). The Measurement of Observer Agreement for Categorical Data. *Biometrics*, 33(1), 159-174.
- Martensen, A., Gronholdt, L., & Kristensen, K. (2000). The Drivers of Customer Satisfaction and Loyalty : Cross - Industry Findings from Denmark. *Total Quality Management*, 11(4-6), 544-553.
- Umbach, P. D., & Wawrzynski, M. R. (2005). Faculty Do Matter : The Role of College Faculty in Student Learning and Engagement. *Research in Higher Education*, 46(2), 153-184.